

«LA DONA ES UNA JOGUINA» (?) - II

En «L'ESCALENC» del mes passat vaig transcriure uns fragments de la Constitució que, a l'IRAN és llei i doctrina. Com promès, avui segueixo i acabo la descripció del que és un infern islàmic d'avui.

La repressió hi és una de les més salvatges del món; però és sobretot la dona la principal víctima. Qualsevol «desviació» és pretexte per a arrestar, torturar, empresonar i fins executar a una dona; per una tofa de cabell que emergeixi del «xador», o per no portar mitges, una dona s'exposa a ser ficada al calabòç o veure's obligada a signar un compromís pel qual «no hi tornarà més», o, encara, veure's substituir el carnet d'identitat per un altre on hi figura la frase «sóc una puta»; s'han donat casos en els que se'ls hi fica la cara en recipients plents d'escarabats i rates. A rel d'aquesta darrera tortura, n'hi ha que han perdut el seny i d'altres que s'han suïcidat.

El Ministeri de l'Interior, obeïnt al desig de Jomeini, disposà que la dona que no porti l'«hejab» (vestit negre) és una renegada a la que s'ha de combatre; això provocà una campanya dels «pasdarans» (guàrdies) reclamant la mort per a les inobedients; el color negre és signe de dol per les víctimes de la guerra amb l'IRAK; per això, els colors i la música son considerats com a delictes.

L'adulteri és castigat amb la pena de mort. L'execució n'es esfereïdora: l'article 117 de la Llei Islàmica n'explica l'enjudiciament: «S'ha d'enterrar l'acusat o l'acusada fins a la cintura i se l'ha d'apedregar fins que les pedres cobreixin completament a la víctima. Les pedres han de ser mitjanes; ni massa grosses per a què no matin d'un cop, ni massa petites que no facin prou mal». Així, doncs, la mort ha de ser lenta. Si mai una condemnada sobreviu a la lapidació, un «pasdaran» li dona el cop de gràcia obrint-li el cap amb un bloc de ciment. El condemnat baró que aconsegueixi escapar-se després d'haver rebut la primera pedra, se'l deixa lliure en circumstàncies determinades.

Són més de 1.500 les dones executades durant el règim jomeïnista, entre les quals 26 menors, 20 prenyades i 28 de més de 50 anys. El Coran, -llibre sagrat dels musulmans, escrit per Mahomet, fundador de l'islamisme-, diu que si una dona mort verge va al cel; de manera que, a l'IRAN, les poncelles condemnades a mort son previamment violades pels «pasdarans».

Moltes altres dones han expirat per hemorràgia o infecció després d'haver estat amputades d'un membre; i el que segueix pot semblar increïble: la Magistratura islàmica encarregà als ingeniers iranesos una màquina permenent d'amputar pulcrament mans, peus, braços o cames; avui l'aparell ja està legalitzat i en servei.

La promiscuïtat de nens i nenes a l'escola o de germans i germanes en una mateixa habitació és prohibida i el Centre de la Lluita contra els Indesitjables hi vetlla. En cas d'incompliment es processa als pares; i si la sentència escull el fuet (que és el càstig més lleu) es fuetja als pares (quan no és pitjor) i als fills. I ai del botxi que es mostri un xic compassiu! el Jomeini ja ho va dir: «Si s'han prescrit cent xurriacades, no perdonaré al que només en doni 99!».

Heus aquí unes xifres: la dona només ocupa un 11% entre els funcionaris estatals i són treballs auxiliars molts menys pagats que els salaris masculins. Raríssimes són les responsables d'un lloc de direcció: «aquests treballs requereixen mentalitats masculines». En les escoles d'E.G.B. hi acudeixen un poc més d'un milió de nenes; prop d'un milió en les secundàries; i només 2.000 són estudiants de magisteri. En els anys 1.983-84 el 71% de les nenes abandonaren l'escola sense acabar els estudis primaris; el 17% accedí a l'ensenyament mitjà; 151 solament adquiriren formació tècnica. Avui, 64% de les dones són analfabetes.

Els darrers projectes de la Llei de Treball ignoren completament els drets de la dona treballadora; per exemple: l'atenció pre-natal, les pensions, la igualtat de salaris, la dispensa de feines perilloses, les absències obligades per

malaltia dels fills, etc. L'Islam diu que «la dona és un espècimen incapacitat mentalment i alineada». Una personalitat del Parlament iranès declarà un dia: «Les dones són com mainada obstinada que no pot saber el què és correcte o no; per a educar-les i formar-les s'ha d'emprar contra elles la severitat i els càstigs corporals».

El pitjor de tot és que, -segurament per fanatisme religiós- la majoria de les iraneses troba tot això natural. L'atacament de cranis és una empresa que funciona molt bé en IRAN. Els «ayotallah» (religiosos) poden congratular-se d'haver aconseguit el més magistral dels obscurantismes; com regressió han assolit la perfecció. Arribo a demanar-me si amb aquest model de legislatura estem en el vintè segle, a la porta del vint-i-unè.

L'Islam?, no, gràcies! Alà faci que mai les nostres dones -ni els homes- no coneguem l'encís de tan seductora civilització

Saderra

TAN IMPORTANT ÉS...?

El soroll monòton de les campanades del rellotge esdevé eufòric i esperançador un cop l'any, mentre fa vibrar el nerviosisme col·lectiu d'una munió de gent que espera ansiosa el pas d'un any a l'altre.

El ràpid i perseverant bategar intermitent del rellotge es converteix a la mitjanit de fi d'any en quelcom sensacional. Silenci i expectació donen pas a un ambient festiu en desmesura: Cors repicants àvids de festa, boques badades per l'emoció, escuma de cava bassada en brindis, música ballable, encaixades, petons, abraçades, etc. són el preludi d'una espectacularitat festiva.

La il·lusió de l'inici del novell any nou mou la gent que desitja amb deliri el seu adveniment, fins el punt d'atribuir a un simple canvi de data, un historial festiu. El realisme del moment supera l'idealisme del traspàs. En el començament hom espera recollir de l'anyada els millors fruits del traspàs. En el començament hom espera germinar amb anhel inusitat; però, en passar el temps, il·lusió davalla i s'envaïeix quan comprova que la llavor no ha fructificat com s'esperava.

L'any vell, que ja ningú no vol recordar, ha mort per a donar pas a un altre que es dóna a conèixer i en el qui tothom concentre llurs esperances, malgrat les sorpreses que els pugui aportar.

És al llarg del temps quan hom experimenta que el nou any es sembla als anteriors i que els alts i baixos, les alegries i tristeses, les il·lusions i desil·lusions, etc. hi són presents. Tanmateix, la gent continua vivint com ha de viure i fent allò que ha de fer, indiferentment de si l'any és o no encetat.

Aleshores cal pensar quin pot ésser el sentit de tanta gatzara festiva i tot seguit preguntar:

¿Què poden aportar les dotze campanades de la mitjanit del trenta-u de Desembre?

- Més unió i esperit de convivència en les famílies?
- Menys injustícia social?
- Més pau?
- Abolició de la fam en el món?
- Treball per a tothom?
- Mes seguretat ciutadana?
- Menys problemes econòmics?

En aquell curt moment ningú no pot raonar la correcta resposta perquè s'està ocupat engolint els reglamentaris grans de raïm.

Sols passat el moment festiu és oportú formular la següent interrogació: ¿És l'esperança d'un canvi favorable el factor que mou les persones a celebrar amb tant d'entusiasme l'arribada d'un altre any?

Esperem que cada u contesti per a si mateix i que l'avenir doni el valor exacte de la resposta. Una cosa és certa: Cada any nou esdevindrà vell i serà substituït per un any que naixerà.

Pilar Pellicer de Gispert